

[Hans Hedtoft.]

for egen Regning, Ja, bevares, det maa jeg indrømme; det har de for øvrigt ogsaa været nødt til at gøre adskillige Steder, for Cirkulæret var jo af den Virkning, at der, hvor man havde store Udgravningsarbejder og lignende i Gang, kunde man simpelt hen ikke standse Arbejdet. Der maatte man overtræde og overtræder endnu dette Cirkulære, hvis Dispensationsansøgning endnu ikke er bevilget. Men maa jeg spørge: finder Regeringen, det er en rimelig Politik over for Landets Kommuner, at de, naar de under bestemte Forudsætninger om et offentligt, statsligt Tilskud har planlagt et stort Arbejde og er i Gang med det, saa faar dette Cirkulære ind ad Døren og nu faar den Besked af Statsministeren: ja, men I kan i øvrigt fuldføre Arbejdet for jeres egne Penge, hvis I vil. Er det rimelig Politik? Er det hensigtsmæssig Politik? Ja, men det er det, det drejer sig om. Det kan ikke hjælpe at ville tage mine Argumenter paa den Maade og overhovedet gøre det, som Statsministeren har gjort i sine Taler rundt omkring om dette Emne, nemlig søge det fremstillet, som om Socialdemokraterne er nogle Mennesker, der vel er velmenende, men som nærmest følger en Politik i Retning af, at man, ganske uanset hvordan Arbejdsløsheden er, skal holde offentlige Arbejder i Gang, eller, som visse Venstreblade faktisk antydede, at vi under nogen Form er Tilhængere af en Politik, hvor man foretrækker Understøttelse fremfor Arbejde, for en saadan Agitation er urimelig og urigtig.

Til de Bemærkninger, der er fremført af de ærede Partiordførere, har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde — jeg skrev det ned —: det havde været rimeligt og naturligt at have givet Varsel og ikke standse Arbejderne straks. Det ærede Medlem erklærer sig altsaa fuldkommen enig med den principielle Kritik, jeg har fremført imod Cirkulæret. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen og de øvrige Ordførere sagde omtrent det samme. Undtaget var Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Juul, han svang sig højest op af alle, for han sagde, at dette Cirkulære skulde man lade være med at skælde ud over, man skulde samle sig om Regeringen og dens positive Politik, og dette Cirkulære maatte tages som Udtryk for en baade forstandig og hensynsfuld Handling. Det ærede Medlem vil tilgive mig, at jeg ikke paa nuværende Tidspunkt siger mere til det ærede Medlem end at citere Udtrykkene forstandig! og

hensynsfuld! og bede Stenograferne om at faa Udraabstegn efter de to Ord.

Denne Debat er forløbet nøjagtig, som jeg havde ventet. Regeringen har ikke givet for mig en eneste acceptabel Grund for den manglende Dispensationsbestemmelse i Standsningscirkulæret. Oppositionspartierne har anerkendt de Grunde, jeg har fremført, og derpaa naturligvis — for hvad andet skulde de gøre? — sagt, at jeg er alt for højt oppe, og jeg spiller paa Stalinorgel, og jeg ved ikke hvad. Jeg kunde godt svare med, at der er dem, der spiller paa Lirekasse, men alt det skal jeg lade ligge. Det reelle er, at Oppositionspartierne herinde, eller alle Partier, der ikke er med i Regeringen, har anerkendt, at Cirkulæret er uheldigt; men nu redder man Regeringen alligevel, hvad man har Ret til. Jeg kan for mit Vedkommende kun erklære mig tilfreds med Diskussionens Forløb, hvad alle de saglige Punkter angaar. Regeringen har fra et næsten enigt Folketing faaet at vide, at den ikke burde have udsendt Cirkulæret i den foreliggende Form. At man saa fra forskellig Side nu anbefaler at stemme for en Dagsorden, der udtaler, at den højtærede Arbejds- og Socialminister har givet Tilsagn om, at nu skal der følge rigeligt med Dispensationer, og nøjes med dette, ja, jeg skal ikke gøre nogen Bemærkninger til, at man bærer sig ad paa den Maade fra konservativ og fra radikal Side. Det kan jo have saa mange Grunde, som vi kan tale om ved en senere Lejlighed, naar der inden længe bliver Lejlighed til at faa en storpolitisk Debat her i Tinget. Jeg maa for mit Vedkommende anbefale mine Meningsfæller at stemme imod den af det ærede Medlem Hr. Juul m. fl. stillede Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen.

Statsministeren (Knud Kristensen):

Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger, for det ærede Medlems Tale her var en Gentagelse af det, han sagde første Gang. Jeg skal blot bemærke, at hele denne lange Tale med alle disse voldsomme Ord nu indskrænker sig til, at der i Cirkulæret ikke var nogen Dispensationsbestemmelse, det vil sige, der er en Bestemmelse om Dispensation efter Ansøgning, men det, som det ærede Medlem vilde have, var, at der skulde være en Dispensationsbestemmelse, der var permanent, indtil Sagen blev undersøgt og afgjort. Det er altsaa det hele. Det er det, det ærede Medlem har talt om baade her i Salen og ude i Landet, og som vi her har beskæftiget os med i nogle Timer. Det forekommer mig ærlig talt, at naar det var